

РЕШЕНИЕ

№ 16852

гр. София, 17.05.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 31.01.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Росица Цветкова

ЧЛЕНОВЕ: Снежанка Къосева
Георги Бозуков

при участието на секретаря Розалия Радева и при участието на прокурора Радослав Стоев, като разгледа дело номер **11808** по описа за **2024** година докладвано от съдия Георги Бозуков, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/. Образувано по касационна жалба подадена от Председателя на Комисията за енергийно и водно регулиране, чрез юрк. Б., срещу Решение от 11.10.2024г. постановено по НАХД № 4895/2024г. по описа на Софийски районен съд /СРС/, Наказателно отделение /НО/, 20-ти състав, с което е отменено Наказателно постановление /НП/ № 8 от 14.02.2024г., издадено от Председателя на Комисията за енергийно и водно регулиране, с което на основание 206, ал.1 от Закон за енергетиката (ЗЕ), на „Овергаз Мрежи“ АД е наложена имуществена санкция в размер на 20 000 лева.

В касационната жалба са наведени доводи за неправилност на обжалваното решение, поради нарушение на материалния закон и съществени нарушения на процесуалните правила. Сочи, че са спазени изискванията за надлежно образуване и протичане на административнонаказателното производство. Поддържа, че са налице и материалноправните основания за налагане на санкцията, тъй като „Овергаз Мрежи“ АД е нарушил задължителен акт на Комисията, обективиран в решение по т.3 вр. т.2 от диспозитива на Протокол № 206 от 28.06.2023г. Искане се обжалваното решение да бъде отменено и вместо него да бъде постановено ново, с което да се потвърди процесното наказателно постановление.

В съдебно заседание касаторът, редовно призован, се представлява от юрк.Б. и юрк. П., които поддържат жалбата. Претендира се присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът - О. Мрежи“ АД, редовно призован, представлява се от юрк. А., която оспорва

касационната жалба. В представен писмен отговор с вх. № 384158/26.11.2024г. /л.11 и сл./, излага подробни съображения за неоснователност на касационната жалба. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд – София - град, XXIV касационен състав като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните и в рамките на касационната проверка, извършена съгласно чл. 218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63в ЗАНН, срещу съдебен акт, подлежащ на касационен контрол и от надлежна страна, с правен интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана относно основателността ѝ.

Разгледана по същество, касационната жалба е неоснователна.

Производството пред СРС е образувано по редовна и допустима жалба на „Овергаз Мрежи“ АД против Наказателно постановление № 8 от 14.02.2024г., издадено от Председателя на Комисията за енергийно и водно регулиране, с което на основание 206, ал.1 от Закон за енергетиката (ЗЕ), на „Овергаз Мрежи“ АД, титуляр на лицензия № Л-439-12 от 30.03.2015г. за дейността „снабдяване с природен газ от краен снабдител“, е наложена имуществена санкция в размер на 20 000 лева. Като основание за издаване на НП органът е посочил, че дружеството е нарушило Решение на КЕВР по Протокол № 206 от 28.06.2023г. по т.3 дневния ред, вр. т.2, което решение представлява индивидуален административен акт, а нарушаването му е основание за налагане на имуществената санкция по чл.206, ал.1 ЗЕ.

С Решението на КЕВР, във връзка с доклад относно годишни лицензионни такси, които се събират от КЕВР, е указано на дружествата, титуляри на лицензия за дейността „снабдяване с природен газ от краен снабдител“, ежегодно при изготвяне на справка за определяне на годишна лицензионна такса за тази дейност, да включват в частта „приходи от лицензионна дейност“, всички приходи от извършваната от тях лицензионна дейност, включително приходите от продажбата на природния газ и приходи от достъп и пренос до газопреносната мрежа, както и приходи от продажба на природен газ за балансиране.

По делото не е спорно, че „Овергаз Мрежи“ АД е титуляр на лицензия № Л-439-12 от 30.03.2015г. за дейността „снабдяване с природен газ от краен снабдител“. Не е спорно, че с писмо изх. № Е-15-60-21 от 04.07.2023г. дружеството е уведомено за дадените указания с решението по т.3 от дневния ред от протокола от заседание на КЕВР, както и, че указанията не са изпълнени, нито в срока по подточка 3 от решението, нито след това. В тази връзка е издаден АУАН № Г-КРС-5 от 14.12.2023г., срещу който „Овергаз Мрежи“ АД писмено е възразил с доводи, че КЕВР не разполага с компетентност да задължава лицензиантите да представят допълнителни справки към ежегодните си отчети. Възражението е прието за неоснователно и е издадено процесното НП.

За да отмени процесното НП, решаващият състав на СРС е приел, че не е налице материалноправното основание за ангажиране административнонаказателната отговорност на дружеството – лицензиант, тъй като решението на КЕВР, не представлява индивидуален административен акт – Комисията не е овластена по силата на закон да дава такива указания, в която връзка решаващият съд е изложил подробни мотиви.

Така постановеното решение е валидно, допустимо и правилно.

Съгласно разпоредбата на чл.206, ал.1 от ЗЕ, на енергийно предприятие, което наруши разпоредби на този закон, на подзаконовни нормативни актове по прилагането му, контролът за изпълнението на които е възложен на комисията, на общи или индивидуални административни

актове на комисията, правнообвързващи решения на АСРЕ или условията на издадената му лицензия, се налага имуществена санкция от 20 000 до 1 000 000 лв.)

Следва да се посочи, че актът на КЕВР обективиран в Протокол № 206 от 28.06.2023г. – решение по т.3 дневния ред, вр. т. 2, не представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл.21, ал.1 от АПК, тъй като не обективира властническо волеизявление на административен орган, от категорията на оспорваните по съдебен ред. Решението в оспорваната част няма за цел да създаде права или задължения или да засегне непосредствено права, свободи или законни интереси на посочените дружества, тъй като задължението за подаване на отчетна информация по видове дейности, въз основа на която да се определи годишната лицензионна такса, произтича от самия закон- чл.38, ал.1 от Закона за енергетиката.

Дружествата-лицензианти са задължени да водят отделна счетоводна отчетност за всяка дейност, подлежаща на лицензиране по този закон и други дейности, за всеки клон и предприятие и дейности при регулирани и свободно договорени цени /чл.37, ал.1 от ЗЕ/.

Енергийните предприятия са длъжни ежегодно да предоставят на комисията: годишните си финансови отчети, включително приложенията към тях, съгласно ЗСч. и годишните одиторски доклади; отчетна информация по видове дейности; енергийните предприятия са длъжни при поискване от комисията, от Комисията за защита на конкуренцията и от Европейската комисия в изпълнение на техните правомощия да предоставят документация, счетоводна, технико-икономическа и друга информация, включително за сключени договори /чл.38, ал.1 и 2 от ЗЕ/.

Във връзка с горното, решението на КЕВР по т.3 от дневния ред по Протокол № 206 от 28.06.2023г. е с организационен, указателен характер, изхождащ от регулаторното правомощие на КЕВР за събиране на такси – чл.28, ал.1 от ЗЕ, чийто размер е одобрен с тарифа на Министерски съвет - ал. 2. За никое от дружествата като самостоятелни правни субекти, не произтичат пряко и непосредствено правни последици от обстоятелството, че подадените от тях справки за определяне на годишната лицензионна такса (безспорно са задължени да подават такива справки пред Комисията за енергийно и водно регулиране), следва да съдържа приходите от всички видове дейности в Република България, каквото е указанието по т.2 от диспозитива на акта. Правни последици от съобразяването на отчетените приходи от дейността биха възникнали въз основа на последващи действия на КЕВР. В случай, че Комисията установи, че дружеството-лицензиант е нарушило регламентираните изискванията, относими към начисляването на годишните лицензионни такси и/или внесло несъответна лицензионна такса, последната има правомощието да „доначисли“ годишна такса за лицензионни дейности чрез издаване на Акт за установяване на публично държавно вземане. Компетентността на КЕВР да вземе решение за издаване на АУПДВ е уредена в чл.28, ал.1-3 от ЗЕ във вр. с чл.166, ал.2 от ДОПК, като таксите по реда на ЗЕ и ЗРВКУ представляват публични държавни вземания.

При постановяване на оспореното пред АССГ решение не са осъществени релевираните с жалбата касационни основания или други, сред тези, за които касационната инстанция следи служебно-чл.348, ал.1, т.2 НПК, вр.чл.63, ал.1, изр.2-ро ЗАНН, вр.чл.218, ал.2 АПК: съществени процесуални нарушения, свързани с правораздавателната власт на СРС, законността на състава, дължимата за съдебното решение писмена форма и нейните реквизити, както и със съществуването и упражняването на субективното публично право на жалба.

Касационната инстанция възприема изцяло, съобразно чл. 220 АПК, вр. с чл. 63, ал. 1 ЗАНН, установената от СРС фактическа обстановка. Предложената от СРС аргументация е съответна на фактическите установявания по делото и отговаря на възраженията на жалбоподателя, които са преповторени и в касационната жалба. Поради това, касационната инстанция намира за ненужно да я преповтаря, като на основание чл.221, ал.2 АПК, вр.чл.63,

ал.1, изр.2-ро ЗАНН препраща към мотивите на оспореното решение. Следва да бъде посочено и това, че решението на СРС е в съответствие с вече формираната практика на АССГ по въпросите, повдигнати с касационната жалба, с която касационният състав се съобразява.

По изложените съображения, оспореното решение следва да бъде оставено в сила.

Предвид изхода на спора, предмет делото, правото на разноси е възникнало за ответника. То е своевременно упражнено, като до приключване на устните състезания по делото е поискано присъждането им. Процесуалното представителство на ответника е осъществено от юрисконсулт, чието възнаграждение съдът определя в размер на 100 лева, предвид факта, че делото не се отличава с фактическа или правна сложност- чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ, във връзка с чл.27е от Наредба за заплащането на правната помощ.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал.2, предл. 1, вр. с чл. 63в ЗАНН, Административен съд София-град, XXIV касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 11.10.2024г. постановено по НАХД № 4895/2024г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 20-ти състав

ОСЪЖДА Комисията за енергийно и водно регулиране, да заплати на „Овергаз Мрежи“ АД с ЕИК[ЕИК], сумата от 100 лева – разноси за юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно.